

[Jørgen Gram.]

ligt muligt, for at faa Mindretallet anerkendt m. v., ja, saa finder Englænderne sig heller ikke foranlediget til at foretage noget, og de danske Sydslesvigere bliver da behandlet som de øvrige tyske Borgere.

Nu er jeg ganske klar over, at den højtærede Udenrigsminister inden for visse Grænser nok har gjort en Indsats, maaske ogsaa en stor Indsats, til Fordel for dem dernede, det fremgik jo ogsaa af Forespørgselen; men Resultaterne viser, at det ikke er nok. Eller skulde Forklaringen ligge deri, at den danske Udenrigsminister ved sine Samtaler med den engelske Udenrigsminister eller med andre derovre eller i sine Noter har givet Udtryk for og forklaret den danske Regerings Opfattelse saadan, som man gentagne Gange har hørt, og ikke mindst den højtærede Udenrigsminister, sige, at Grænsen ligger fast, uden den Forudsætning, at den nationale Selvbestemmelsesret, som dog ogsaa var berørt i Trontalen, ogsaa, i Dag eller senere, maa sætte Grænsen overensstemmende med Sindelag og Folkevilje til Samhørighedsforhold?

Af de Udtalelser, der foreligger fra den højtærede Udenrigsminister, maa man slutte sig til, at saadan forholder Sagen sig, og den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti udtalte sig jo ganske kategorisk paa samme Maade i sin Ordførelse. Men naar det er Tilfældet, ligger det nær at slutte, at Englændernes Opfattelse af hele Problemet bliver den enkle, stort set, at Omraadet Syd for Grænsen paa alle Maader kan behandles som Fjendeland i Lighed med det øvrige Tyskland, bortset fra at nogle Tusinde Danske skal have en forhøjet Ration Levnedsmidler, hvad de jo ogsaa har faaet.

Der er store Dele af det danske Folk, som baade ud fra den til Dato utilfredsstillende Stilling for Befolkningen dernede og ud fra Ministerens Udtalelser og hele Holdning tror, at Skylden for Misæren i hvert Fald til en vis Grad ligger i Ministerens Orientering. Jeg ved ikke, hvor mange Ministre i Regeringen der staar bag dette, det er ikke helt klart. Efter den Tale, som den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti holdt, staar dette Parti ikke bag Udenrigsministerens Opfattelse af dette Spørgsmaal, men det var jo rart at høre Ordføreren eller de andre to konservative Ministre udtale sig derom . . . (*Udenrigsministeren*: [Christmas Møller]: Eller Venstre!) Det er vist ofte nok givet til Kende ude omkring, hvordan Venstres Stilling er, ogsaa Venstres Ministres Stilling . . . (*Udenrigsministeren* [Christmas Møller]: I Ministe-

riet?). I Offentligheden er det i alle Tilfælde, det andet har jeg jo ikke Lejlighed til at kontrolere.

Jeg og det Parti, jeg tilhører, staar paa den nationale Selvbestemmelsesrets Grund, ikke blot i 1920, men ogsaa i Dag og fremtidig. Det gjorde vi nylig med Hensyn til Island. I det Spørgsmaal havde den højtærede Udenrigsminister jo endda saa stor Hast — i Modstrid med Kongen og hele Regeringen og Rigsdagen —, helt ubegribelig Hast, ligesom Islænderne, med at faa Sagen afgjort. I nær Fremtid giver vi vel Afkald paa Færøerne, hvis disse ønsker dette. Men er det da i den Grad gaaet os i Blodet at være de vigende, at vi ved fremsatte Folkeønsker straks giver Afkald, naar en Del af Befolkningen vil fra os, men naar Folkefrænder beder om at blive forenet med os, saa siger vi: Nej, ikke nu, ikke senere, aldrig!

Jeg synes ikke, vi kan gøre dette som Folk. Det er ikke min Mening at virke for en Ændring af den danske Statsgrænse nu, men jeg ønsker meget gerne Regeringens og det danske Folks Tilslutning til, hvis Befolkningen i det tidligere danske Sydslesvig nu og et Stykke ud i Fremtiden tilkendegiver, bl. a. ogsaa ved deres Børns Opdragelse, at de gerne vil tilsluttes Danmark, at vi saa ikke tilsidesætter den nationale Selvbestemmelsesret for dem, men støtter dem og tager imod dem.

Naar nu Landsdelen dernede er oversvømmet af østpreussiske, fremmede Flygtninge, og der kommer endnu langt flere, da maa vi være klar over, at hvis en Ændring ikke sker, saa betyder det Undergang for al Danskhed dernede, og det, der om muligt er værre endnu for Danmark, Fare for vor nuværende Grænse, saaledes som det jo ogsaa er paapeget af flere andre. Jeg henstiller derfor til Regeringen eller Udenrigsministeren, at den højtærede Minister snarest gerligt igen tager til London og paa bestemte Sted sætter al Indflydelse ind paa, at Sydslesvig anerkendes som Danmarks Interesseomraade, at Flygtningestrømmen standses, og at de allerede ankomne Flygtninge snarest maa komme væk derfra — ligesom ogsaa herhjemme fra, hvis det er muligt —, og at de i Mellemtiden ikke maa faa Hjemstavnret og ikke gennem Besættelse af offentlige Stillinger faa Lejlighed til at udøve deres danskfjendtlige Indflydelse.

Vi er jo da allierede med Besættelsesmagterne, har tilsluttet os De Forenede Nationers Pagt og har Lov til at varetage vore egne Interesser. Vi har baade Ret og